

I § 195, der svarer til F. F. § 196, har man fremhævet den Adgang, som det sociale Udvalg i Henhold til § 5 i Lov Nr. 87 af 21. April 1914 om Embedslægevesenets Ordning har til i paakommende Tilfælde at forelægge de lægelige Oplysninger for Embedslægen, en Beføjelse, som man finder det ønskeligt at faa fremhævet, idet den behandlende Læges Udtalelser i Praksis har vist sig i visse Tilfælde at være ikke fuldt ud egnede til umiddelbart at lægges til Grund ved Sagens Bedømmelse.

§ 196 er enslydende med F. F. § 197, blot at Udvalget har ment at burde udelade de eksempelvis angivne Forhold, der kan føre til Reglens Anvendelse, idet saadan Angivelse efter Udvalgets Skøn ikke er nødvendig.

ad §§ 197—201 (F. F. §§ 198—200).

Disse Bestemmelser vedrører Sygehjælp til kronisk syge. Som omtalt i Udvalgets Indstilling har disse Bestemmelser paa Grund af den senere Lovgivning og det forelagte Forslag til Lov om Folkeforsikring maattet faa en fra F. F. §§ 198—200 afvigende Form.

§ 197 omhandler Hjælp til Sygekassemedlemmer, der ikke kan invalideforsikres, og skulde saaledes svare til den nugældende § 63, Stk. 3, sammenholdt med Stk. 1. Man har fundet det naturligt, at naar denne Hjælps Ydelse gøres til en Ret, svarende til den, der ved F. L. F. tillægges invalideforsikrede, maa det kræves, at de paagældende, som uden egen Skyld er udelukkede fra Invalideforsikringen, iøvrigt maa opfylde Betingelser, som svarer til dem, der gælder for Opnaelse af Invalidrente. Det maa som en yderligere Betingelse kræves, at vedkommende ikke har Adgang til at faa Hjælp fra Sygekassen i Anledning af den paagældende Sygdom.

Ved § 198 tillægges der ikke-sygeforsikrede Personer, der paa Grund af deres Helbredstilstand ikke kan optages i en Sygekasse og derfor ikke kan invalideforsikres, en tilsvarende Ret som i § 197 ommeldt under tilsvarende Betingelser, og Reglen skulde saaledes svare til nugældende § 63, Stk. 2 og 3. Denne Rets Udnyttelse vil dog naturligt være at begrænse til de Tilfælde, hvor den paagældende er trængende, jfr. F. F., § 73. Ogsaa her skønner Udvalget det ønskeligt at tilvejebringe Hjælp for Ydelse af Insulin m. v. som Sygehjælp uden Retsvirkninger, jfr. foran Sp. 3567 ad § 194.

Udvalget har ikke ment at kunne følge det i F. F. § 198 indeholdte Forslag om at tillægge de ubemidlede kronisk syge Ret til efter Lægeanbefaling at kræve et eventuelt flere Gange dagligt Tilsyn af en faglig uddannet Sygeplejerske, idet man dels befrygter, at en saadan Regel i adskillige Tilfælde vil kunne føre til Misbrug og dels maa formene, at den vil være overflødig, naar det som sket ved F. F., § 29, paalægges Kommunerne at have en forsvarlig kommunal Sygepleje, der under sine naturlige Opgaver vil have at føre det fornødne Tilsyn med de kronisk syge i Kommunen.

Derimod har man i § 199 optaget nogle til F. F. §§ 199—200 svarende Bestemmelser om de kronisk syges Anbringelse i Plejestiftelse, hvilke Bestemmelser altsaa omfatter de foran i §§ 197 og 198 omhandlede Personer. Reglen bygger jo paa det i F. F. § 35 givne Paabud om Oprettelse af Plejestiftelser for kronisk syge, og Udvalget finder her Anledning til at paapege det meget ønskelige i, at disse Stiftelser oprettes i Forbindelse med eller i Nærheden af Amtssygehusene, og at der tilvejebringes Regler om fast Lægetilsyn med disse Stiftelser; om et saadant Tilsyn findes der intet udtalt i F. F. § 35.

I § 200 er der endelig givet Adgang til i Sygdomstilfælde at yde Hjælp uden Retsvirkning til kronisk syge Personer, der paa Grund af deres Helbredstilstand er blevet nægtet Optagelse i en Sygekasse eller Sygeforening, men som dog ikke kan faa Hjælp i Henhold til § 198, fordi Invalideforsikringsretten erklærer dem for ikke at være Invalid i det i § 198 omhandlede Omfang, og som derhos er over den Alder, hvori de vil kunne optages i en Sygekasse. Hjælpen bør dog kun ydes til Kur og Pleje af de paagældende.